

ASUNTOREFORMIYHDISTYS ARY:n vuosikokous 28.4.2015; kokouksen puheenjohtajan, maaneuvos Jussi-Pekka Alasen puheenvuoro

Asuminen on elämisen kivijalka, jonka varaan yhteiskunnan hyvinvointi rakentuu. Aina 1980 luvulle saakka asuntopolitiikka oli koko maan kattavaa väestön perustarpeet turvaavaa tukitoimintaa. Muistissa on 1970-luvun 570 000 uutta asuntoa – kansalaiset perusrivissä. Yhteiskunnan elinkeinorakenteen, koulutuksen, muuttoliikkeen ja ikärakenteen muutokset sekä maailman globaali avautuminen ovat mullistaneet tilanteen. Asunto on pitkäaikainen paikkaan sidottu hyödyke. Sen arvon määrää kysyntä ja tarjonta. Ihmisten asumistarpeet taas riippuvat ensi sijassa työstä, perhesuhteista ja elämänolosuhteista. Nämä tekijät yhteen sovitettuina ovat vieneet pohjan yhtenäiseltä asuntopolitiikalta ja ihmisten keskinäiseltä tasa-arvolta. Maa on jakautunut osiin, joissa tarpeet, tarjonta ja reaalimaailma kohtaavat hyvinkin eri tavoin. Me emme tarvitse asuntonministeriä ja asumisen hallintoa ilman selkeitä tavoitteita ja eri olosuhteet ja tarpeet huomioon ottavia keinoja.

Suomi jakautuu asumisen osalta karkeasti neljään aluetyyppiin:

1. Helsingin seutu (metropolialue), kansakunnan kehityksen keskus. Siellä asuu neljännes maan väestöstä (1,5 milj.as.). Sen odotetaan kasvavan vuoteen 2030 mennessä 250 000 asukkaalla, joista 150 000 (> kokonaismäärä 250 000) on maahan muuttajia. Asuminen on alueen kehityksen pahin tulppa. Asumisen hinta on kaksinkertainen kakkosluokan kaupunkialueisiin verrattuna. *Alue tarvitsee ehdottomasti yhteiset asuntopoliittiset tavoitteet, pitääkseen kehityksen hallinnassa. Vain sitova päätöksenteko, jossa valtio on mukana, toimii. **Yhteistä tahtoa ei 14 kunnan seudulla ole!***
2. Kakkosluokan kaupunkiseuduilla asuu reilut 20 % maan väestöstä. Nämä yli 100 000 asukkaan alueet ovat vetovoimaisia kotimaisen muuttoliikkeen vastaanottajia, monet yliopistokaupunkeja. Asumisen hinta on kohtuullisesti hallinnassa. Kantavat suhteellisen hyvin alueelliset vastuunsa. Kehittyviä alueita.
3. Pienet alueelliset keskuskeskukset ja kehittyvät kunnat. Asuminen ei erityinen ongelma. Syrjäalueilla on heikko kysyntä ja hintataso laskussa.
4. Pysähtyneen kehityksen kunnat, joissa asuntojen kysyntä on vähäistä ja myyntivaikeudet suuria. Taloudelliset riskit voivat olla merkittävät.

Asumisen ongelmat erityisesti Helsingin seudulla koskevat vuokra-asumista ja muita hinnaltaan edullisia asumismuotoja. Tarpeesta huolimatta seudulta ovat hävinneet perinteiset vuokra-asuntojen tuottajat, VVO ja Sato mukaan luettuina. Uudet pyrkimykset ovat olleet vähäisiä. Elleivät alueen omat poliittiset päättäjät ymmärrä etujaan ja elinkeinoelämä asumisen merkitystä työvoimatarjontaan, kehitykseltä häviää pohja. Aikaa on vähän ja huonolta näyttää.

Metropolista oli selkeä kannanotto Matti Vanhasen hallitusohjelmassa 2007 ja hyvä selonteko eduskunnalle 2010. Kataiselta se puuttui. Ilman poliittista vastuuta ei asumista hoideta.

ARY tarjoaa tälle prosessille hyvän foorumin!